

An important feature of Cossack pedagogy is the ability to develop feeling, perception, imagination, intuition, subconsciousness - everything related to the ideal sphere of personality.

Our compatriots served the ideas and means of Cossack pedagogy not only in their families and educational institutions. Its principles, commandments, means influenced the formation of public opinion, character of the whole people. In this respect it is possible to speak about the sociality of Cossack pedagogy.

Therefore, one of the most important essential features of the Cossacks' way of life, their unity, were the deep national family traditions, customs, feelings that underpin their relationship with each other, other people.

The historical experience of the development of Cossack pedagogy convinces that it is highly effective when children from an early age are brought up on Cossack-knightly traditions. Creatively considering the historical experience of Cossack upbringing, it is necessary to ensure that modern children in preschool are acquainted with historical stories, legends about Ukrainian Cossacks, Zaporizhzhya knights, legends about their lives and heroic struggle against alien invaders. Children should learn poems, songs about the love of the Cossacks to their native land.

Keywords: spirituality; Cossack pedagogy; chivalry; moral values; human essence

Стаття надійшла до редакції 24.08.2019 р.

УДК 378.147

DOI: <https://doi.org/10.33989/2075-146x.2019.24.194897>

АНАСТАСІЯ ЧЕЧОТКА

ORCID ID 0000-0002-2069-9715

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

ТЕХНОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ПРАКТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ У ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ

У статті висвітлено технологічний аспект практичної діяльності майбутніх фахівців у процесі проходження навчальних, навчально-виробничих і виробничих практик, які є важливими складниками професійної підготовки майбутніх фахівців гуманітарної галузі, оскільки вони спрямовані на закріплення та реалізацію набутих студентами знань, умінь та навичок необхідних для подальшої професійної діяльності, покликані сформувати відповідні професійні компетентності. Тому доцільним виглядає звернення до парадигми педагогічних технологій. Технологічний підхід у педагогіці характеризує спрямованість на постійну оптимізацію та вдосконалення навчального процесу, підвищення його інтенсивності та ефективності. Серед інших обов'язкових властивостей педагогічної технології науковці називають чітку обґрунтованість, опору на розроблену педагогічну теорію, доцільність, структурний та змістовий зв'язок усіх елементів. Загальна структура педагогічної технології організації практики передбачає наступні компоненти, що реалізуються поетапно: діагностика наявного рівня теоретичної готовності; мотиваційно-організаційна фаза; власне процес проходження практики; контроль та перевірка.

Ключові слова: технологічний підхід; технологізація навчального процесу; майбутні фахівці гуманітарної галузі; навчальна практика; виробнича практика

Актуальність теми. Сучасний стан суспільних вимог до молодих фахівців – випускників ВНЗ – потребує уважної розробки підходу до вдосконалення практичного компоненту на загальному тлі навчального процесу. Навчальна та виробнича практики є важливими складниками професійної підготовки майбутніх фахівців гуманітарної галузі, оскільки вони спрямовані на закріплення та реалізацію набутих студентами знань, умінь та навичок, необхідних для подальшої професійної діяльності, а також є засобом творчого розвитку та саморозвитку. Водночас, саме організація та проведення практичного етапу навчального процесу в гуманітарній освіті є недостатньо глибоко вивченими та мають в собі велику кількість протиріч. Розгляд реального становища речей демонструє, що навчальна практика студентів, що навчаються за гуманітарними напрямками підготовки часто зводиться до формального звітування; відсутні чіткі універсальні програми, якими можна було б керуватися в процесі організації; недостатньо уваги приділяється ретельному контролю за проходженням практики та її результатами; положення про проведення практики та інші методичні документи, на які мають спиратися керівники, носять узагальнюючий характер. Зважаючи на те, що ринок праці ставить цілком конкретні вимоги до молодого фахівця, навчальні практики покликані сформувати відповідні професійні компетентності, доцільним виглядає звернення до парадигми педагогічних технологій.

Аналіз основних досліджень і публікацій. Існує багато підходів до інтерпретації поняття «педагогічна технологія», активно розробляються як теоретичні, так і практичні аспекти технологізації навчання. Коли термін «педагогічна технологія» почав активно вживатися в науковому дискурсі, ключовим його складником було застосування технічних засобів навчання та виховання. Наразі поняття застосовується переважно стосовно організації навчального процесу та його змісту. На методологічному і теоретичному рівнях проблема педагогічних технологій, їх розробки та практичного впровадження розглядається в роботах зарубіжних науковців, серед них:

Б. Блум, Д. Брунер, Г. Грейс, Дж. Керол, В. Коскареллі, Д. Хамблін. Вітчизняний доробок в полі проблематики технологізації освіти представлений працями Ю. Бабанського, В. Беспалько, В. Бондар, П. Гальперіна, В. Гузеєва, Л. Зоріної, А. Нісімчук, І. Раченко, О. Рівіна, С. Сисоєвої, В. Сластьоніна, Н. Талізної та інших.

Різні аспекти практичної підготовки майбутніх фахівців розглядали С. Батишев, В. Беспалько, Я. Болубаш, О. Бутиліна, В. Горленко, С. Ємеянов, В. Зернов, А. Кудринська, М. Піскунов, А. Сон, Н. Тверезовська, Л. Сатановська, В. Тюріна та ін.

Мета статті – розкрити технологічний аспект навчальних та виробничих практик майбутніх фахівців у процесі професійної підготовки.

Виклад основного матеріалу. Для характеристики сучасного суспільства, що досягло високого рівня розвитку та постійно прискорює хід прогресу, в дискурсі розвинутих країн світу використовується поняття «технологічне суспільство». Під цією назвою розуміють таке суспільство, що розвивається не випадковим чином, не стихійно, а у відповідності до заздалегідь спланованої стратегії. Вона, в свою чергу, ґрунтується на найбільш вірогідних результатах наукових досліджень та актуальних прогнозах. Тобто, поняття «технологія» втрачає прив'язку до виробничих процесів та починає означати будь-який процес обґрунтованого планування, добору засобів, методів, форм тощо, які використовуються для досягнення свідомо поставленої мети (Карпенко, 2008, с. 123). Повсюдно вживаються терміни «соціальні технології», «культурні технології», «політичні технології» тощо.

У динамічному світі, що орієнтований на задоволення ринкових потреб, педагогіка також підходить до розуміння того, що технологізація є відповіддю на нагальні запити. Йдеться про те, що «педагогічна праця у своєму загальному вигляді тільки специфікою відрізняється від інших видів суспільно корисної праці, має свій продукт, свої технології і їхню ринкову вартість» (Підласий, 2004, с. 64). З такої точки зору, ключовою ознакою актуальних процесів в царині освіти є їхня технологізація – планування засобів досягнення мети та поетапне слідування запланованому.

Наразі не існує однозначного тлумачення терміну «педагогічна технологія», однак більшість науковців у своїх визначеннях так чи інакше наголошують, що ключовими компонентами даного поняття є попередньо визначені мета та способи, якими цю мету планується реалізувати. Серед найбільш репрезентативних визначень, що наводяться в науковій літературі, можна виокремити наступні: за О. Пехотою, педагогічна технологія визначається як система найбільш раціональних способів досягнення поставленої мети, наукова організація навчально-виховного процесу, що визначає найбільш раціональні й ефективні способи досягнення кінцевих освітньо-культурних цілей (Пехота, 2000); Г. Селевко інтерпретує педагогічну технологію як систему функціонування всіх компонентів педагогічного процесу, побудовану на науковій основі, запрограмовану в часі та просторі, що призводить до намічених результатів (Селевко, 2005); С. Сисоєва пояснює термін як раціональний спосіб досягнення свідомо визначеної освітньої, навчальної або виховної мети; мистецтво педагога; модель; засіб оптимізації і модернізації освітнього процесу; процесуальний компонент (складова) освітнього (навчального) процесу; інтегративний підхід в освіті (Сисоєва, 2001); за визначенням ЮНЕСКО, педагогічна технологія – це системний метод створення, застосування і визначення всього процесу викладання і засвоєння знань з урахуванням технічних і людських ресурсів та їх взаємодії, що ставить своїм завданням оптимізацію форм освіти. Таким чином, виходячи з низки запропонованих визначень, можна говорити, що педагогічна технологія (технологія навчання, освітня технологія, технологія в навчанні, технологія в освіті) є синтетичною категорією, яка охоплює та поєднує аналітичні категорії педагогіки: «цілі», «методи», «зміст», «засоби», «форма», «взаємодія» тощо.

Незважаючи на певні відмінності в інтерпретації поняття педагогічної технології різними авторами, можна говорити про низку специфічних рис, що їй притаманні.

Найважчий етап усвідомленої розробки та постановки цілей навчання та виховання.

Педагогічні дії мають бути раціональними, підпорядкованими цільовим установкам, зорієнтовані на обов'язкове досягнення поставленої мети, гарантоване отримання запланованих попередньо результатів.

Педагогічні дії мають бути відтворюваними будь-яким викладачем та гарантувати досягнення результату всіма, хто вчиться, незалежно від властивостей кожної окремо взятої групи.

Ефективність педагогічних дій, зокрема, досягнення розробленої навчально-виховної мети має підлягати діагностиці та верифікації, яка досягається за рахунок оцінювання поточних та підсумкових результатів впровадження в системі певних критеріїв та показників. Лише ретельний контроль дозволяє говорити про валідність кожної окремої педагогічної технології.

Отже, технологічний підхід у педагогіці характеризує спрямованість на постійну оптимізацію та вдосконалення навчального процесу, підвищення його інтенсивності та ефективності. Серед інших обов'язкових властивостей педагогічної технології науковці називають чітку обґрунтованість, опору на розроблену педагогічну теорію, доцільність, структурний та змістовий зв'язок усіх елементів.

Ключовою особливістю педагогічної технології є те, що довольним діям вона протиставляє чіткі та структуровані логічні алгоритми, їх поетапність, спроектованість, запланованість. Саме такий підхід має значний потенціал використання для організації навчальних практик.

Розгляд положень про проведення навчальних практик в низці вітчизняних ВНЗ демонструє, що програма навчальної практики завжди містить чітко сформульовані цілі і завдання. В найбільш загальному вигляді їх можна визначити наступним чином: метою практики (навчальної, навчально-виробничої, виробничої) як особливого формату здійснення навчального процесу є формування та розвиток у студентів низки загальних та професійних компетентностей, оволодіння формами, методами та засобами організації праці в обраній галузі, узагальнення та систематизація теоретичних знань, отриманих в процесі навчання, та вироблення вмінь і навичок, необхідних для самостійного застосування цих знань на практиці. Саме навчальна практика може дозволити студенту ознайомитися зі специфікою обраної галузі, з полем професій, які ця галузь охоплює, видами й напрямками майбутньої роботи.

Аналізуючи наскрізні програми, можна побачити, що значною мірою саме на навчальну практику покладено завдання виховувати ключові загальні та фахові компетентності:

- здатність до критичного мислення;
- здатність до ефективного пошуку та опрацювання, аналізу та синтезу інформації в галузі обраної спеціальності з різних джерел;
- знання та розуміння предметної сфери професії;
- здатність працювати в міждисциплінарній команді, здійснювати ефективну професійну взаємодію;
- здатність застосовувати знання в практичних ситуаціях;
- здатність приймати самостійні рішення під час роботи в конкретних умовах здійснення професійної діяльності;
- здатність до саморефлексії отриманого досвіду та самовдосконалення тощо.

Реалізація мети та завдань практики здійснюється шляхом знайомства зі змістом та формами роботи, її організацією, особливостями. Відбувається цей процес на базі практики в межах передбаченого програмою обсягу.

Оскільки сутність навчальної, навчально-виробничої та виробничої практики завжди артикулюється через досягнення мети, можна говорити про необхідність створення педагогічної технології організації навчальної практики як особливої форми навчального процесу.

«Після виконання студентом програми виробничої практики різко зростає його зацікавленість у навчанні, усвідомленість вивчення нових дисциплін, підвищується успішність, якість виконання курсових, випускної та дипломної робіт, активізується інтерес до науково-дослідної роботи». (Гресь, 2010, с. 3). Отже, зважаючи на важливість практичної складової в навчальному процесі студента ВНЗ, розробка обґрунтованих програм, вдосконалення методів звітності та контролю, технологічний підхід до організації практики є цілком виправданими.

Загальна структура педагогічної технології організації практики передбачає наступні компоненти, що реалізуються поетапно.

1. Діагностика наявного рівня теоретичної готовності. Ця фаза дозволяє формувати групи, виходячи з однорідності знань, умінь та навичок студентів. Результати наукових досліджень демонструють актуальність попередньої діагностики, необхідність її проведення на початку будь-якого виду практики. Крім того, саме на цьому етапі вдається максимально чітко поставити мету, до реалізації якої прагнутиме обрана технологія.

2. Мотиваційно-організаційна фаза. Формування та підтримка інтересу студента до проходження практики є запорукою ефективності навчального процесу. Без активного включення в практичну діяльність не лише викладача, куратора, методиста, а й тих, хто навчається, засвоєння практичних і теоретичних знань, умінь та навичок, а отже і досягнення запланованого результату, не буде повноцінним.

3. Власне, процес проходження практики, який слугує послідовному втіленню поставлених цілей.

4. Контроль та перевірка. Оскільки технологія організації практики є орієнтованою на досягнення цілком конкретного результату, верифікація якості засвоєння матеріалу та оволодіння певними навичками є дуже важливим складником. Саме методи перевірки та контролю дозволяють визначити, наскільки отриманий результат відповідає цільовим установкам. У технології компоненти організації діяльності і контролю рівнозначні – це два взаємозв'язаних і взаємодоповнюючих один одного блоки (Нісімчук, 2000, с. 44).

Висновок. Отже, відповідно до цієї структури може бути організована навчальна, навчально-виробнича або виробнича практика. Попередня діагностика дозволить виявити професійні нахили та особистісні орієнтації студентів, згрупувати їх для розподілу по базам тощо. На мотиваційному етапі є сенс говорити про перспективи професійної реалізації, адже власне кажучи набуття професії є основною метою навчання у ВНЗ. Саме в рамках проходження практики майбутній фахівець зможе отримати компетенції, що дозволять йому успішно реалізуватися в роботі. Питання мотивації та організації мають бути активно пропрацьовані, оскільки зацікавлення процесом практики та її результатом, щире заглиблення в процес, дозволить студенту більш ефективно засвоїти надважливий досвід реального перебування в професії. По завершенню основного етапу – власне, проходженню практики, – варто приділити увагу контролю отриманих результатів. Тести, письмові та усні звіти, дискусії, оформлення щоденників – низка комплексних засобів дозволить оцінити ефективність і міру засвоєння студентами знань та досвіду. В подальшому на основі результатів контролю та перевірки можна буде коректувати змістову частину педагогічної технології проходження навчальної практики. Таким чином, оскільки саме навчальна та виробнича практика є тим складником, який формує готовий «продукт» освіти – фахівця, що відповідає професійним вимогам, – можна говорити про її технологічність як обов'язковий складник успішного результату.

Список використаних джерел

- Бутиліна, О. В., Кудринська, А. І. (2015). Навчальна практика як чинник професіоналізації студентів. *Вісник ХНУВС*, 1, 182-190.
- Гресь, Н. Л. (2010). *Організаційно-методичні засади виробничої практики майбутніх фахівців обліково-економічного профілю*. (Автореф. дис. канд. пед. наук). Київ.
- Карпенко, О. Г. (2008). *Професійна підготовка майбутніх соціальних працівників в умовах університетської освіти*. (Дис. д-ра пед. наук). Київ.
- Наказ Міністерства освіти України “Про затвердження Положення про проведення практики студентів вищих навчальних закладів України” від 30 квітня 1993 р. Взято з [http:// zakon2.rada.gov.ua/lavs/show](http://zakon2.rada.gov.ua/lavs/show).
- Нісімчук, А. С., Падалка, О. С., & Шпак, О. Т. (2000). *Сучасні педагогічні технології: навч. посіб.* Київ: Просвіта.

- Підласий, І (2004). *Практична педагогіка або три технології: інтерактивний підручник для педагогів ринкової системи освіти*. Київ.
- Пехота, О. М. (2000). Особистісно орієнтована освіта і технології. В кн. І. А. Зязюн (Ред.), *Неперервна професійна освіта: проблеми, пошуки, корективи* (С. 274-297). Київ: Віпол.
- Пехота, О. М. (2013). Технології педагогічної освіти: мета, зміст, особливості застосування у сучасних умовах. *Науковий вісник Миколаївського національного університету імені В. О. Сухомлинського. Серія: Педагогічні науки*, 1.40, 26-31.
- Селевко, Г. К. (2005). *Энциклопедия образовательных технологий*. Москва: Народное образование.
- Сисоєва, С. О., Алексюк, А. М., & Воловик, П. М. (2001). *Педагогічні технології у неперервній професійній освіті: монографія*. Київ: Віпол.
- Тверезовська, Н. Т., & Сатановська, Л. А. (2013). *Практика студентів у соціальних установах України*. Київ: Центр учбової літератури.

References

- Butylina, O. V., & Kudrynska, A. I. (2015). Navchalna praktyka yak chynnnyk profesionalizatsii studentiv [Educational practice as a factor of professionalization of students]. *Visnyk KhNUVS [Bulletin of KhNUVS]*, 1, 182-190 [in Ukrainian].
- Hres, N. L. (2010). *Orhanizatsiino-metodychni zasady vyrobnychoi praktyky maibutnikh fakhivtsiv oblikovo-ekonomichnoho profilu [Organizational and methodological principles of production practice of future specialists of accounting and economic profile]*. (Extended abstract of PhD diss.). Kyiv [in Ukrainian].
- Karpenko, O. H. (2008). *Profesiina pidhotovka maibutnikh sotsialnykh pratsivnykiv v umovakh universytetskoï osvity [Professional training of future social workers in the context of university education]*. (D diss.). Kyiv [in Ukrainian].
- Nakaz Ministerstva osvity Ukrainy "Pro zatverdzhennia Polozhennia pro provedennia praktyky studentiv vyshchyykh navchalnykh zakladiv Ukrainy" [Order of the Ministry of Education of Ukraine "On approval of the Regulations on the practice of students of higher educational institutions of Ukraine"] vid 30 kvitnia 1993 r. Retrieved from <http://zakon2.rada.gov.ua/lavs/show> [in Ukrainian].
- Nisimchuk, A. S., Padalka, O. S., & Shpak, O. T. (2000). *Suchasni pedahohichni tekhnologii [Modern pedagogical technologies]: navch. posib*. Kyiv: Prosvita [in Ukrainian].
- Pidlasyi, I (2004). *Praktychna pedahohika або try tekhnologii [Practical pedagogy or three technologies]: interaktyvnyi pidruchnyk dlia pedahohiv rynkovoï systemy osvity*. Kyiv [in Ukrainian].
- Piekhota, O. M. (2000). Osobystisno oriientovana osvita i tekhnologii [Personally oriented education and technology]. In I. A. Ziazun (Ed.), *Neperervna profesiina osvita: problemy, poshuky, korektyvy [Continuing professional education: problems, searches, corrections]* (pp. 274-297). Kyiv: Vipol [in Ukrainian].
- Piekhota, O. M. (2013). Tekhnologii pedahohichnoi osvity: meta, zmist, osoblyvosti zastosuvannia u suchasnykh umovakh [Teacher education technologies: purpose, content, features of application in modern conditions]. *Naukovyi visnyk Mykolaivskoho natsionalnoho universytetu imeni V. O. Sukhomlynskoho. Seria: Pedahohichni nauky [Scientific Bulletin of the Mykolayiv National University named after VA Sukhomlinsky. Series: Pedagogical Sciences]*, 1.40, 26-31 [in Ukrainian].
- Selevko, G. K. (2005). *Entsiklopediia obrazovatelnykh tekhnologii [Encyclopedia of Educational Technologies]*. Moskva: Narodnoe obrazovanie [in Russian].
- Sysoieva, S. O., Aleksiuk, A. M., & Volovyk, P. M. (2001). *Pedahohichni tekhnologii u neperervnii profesiinii osviti [Pedagogical technologies in continuing vocational education]: monohrafiia*. Kyiv: Vipol [in Ukrainian].
- Tverezovska, N. T., & Satanovska, L. A. (2013). *Praktyka studentiv u sotsialnykh ustanovakh Ukrainy [Students' practice in social institutions of Ukraine]*. Kyiv: Tsentri uchbovoi literatury [in Ukrainian].

CHECHETKA A.

Poltava V. G. Korolenko national pedagogical University, Ukraine

TECHNOLOGICAL ASPECT OF PRACTICAL ACTIVITY OF FUTURE PROFESSIONALS IN THE PROFESSIONAL TRAINING PROCESS

The technological aspect of practical activity of future specialists in the process of passing educational, training-production and production practices, which are important components of professional training of future specialists of the humanitarian field, is explained in the article, as they are aimed at consolidating and realization of the acquired knowledge, skills and skills of the necessary for the professions activities designed to create appropriate professional competences, so it

seems appropriate to appeal to the paradigm of pedagogical technologies. The technological approach in pedagogy characterizes the focus on continuous optimization and improvement of the educational process, increasing its intensity and effectiveness. Among other mandatory features of pedagogical technology, scientists call a clear justification, support for the developed pedagogical theory, the appropriateness, structural and meaningful connection of all elements. The general structure of pedagogical technology of practice organization includes the following components, which are implemented in stages: diagnostics of the existing level of theoretical readiness; motivational and organizational phase; the actual process of practice; control and verification.

Keywords: *technological approach; technological process of educational process; future specialists of humanitarian branch; educational practice; industrial practice*

Стаття надійшла до редакції 12.09.2019 р.

УДК 378.016:81'243

DOI: <https://doi.org/10.33989/2075-146x.2019.24.194899>

НАДІЯ ШИЯН

ORCID ID 0000-0002-8139-996X

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

ЮЛІЯ ПЕРЕБИЙНІС

ORCID ID 0000-0002-9431-3555

Полтавський юридичний інститут Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ ДО ПРОФЕСІЙНО ОРІЄНТОВАНОГО ІНШОМОВНОГО СПІЛКУВАННЯ У НЕМОВНМУ ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

У дослідженні комплексно схарактеризовано поняття готовності до професійної діяльності; встановлено особливості тлумачення поняття готовності до професійно орієнтованого іншомовного спілкування; порівняно погляди науковців на його структуру та рівні сформованості.

Ключові слова: готовність до професійної діяльності; професійно орієнтоване спілкування; іншомовна підготовка; іншомовна компетентність; готовність до професійно орієнтованого іншомовного спілкування

Постановка проблеми. Глобалізаційні процеси, що тривають у світі протягом останніх десятиліть, супроводжуються налагодженням і підтриманням зовнішніх зносин України із зарубіжними країнами, унаслідок чого відбувається інтеграція нашої держави у світове співтовариство, посилення взаємодії із розвинутими демократіями у різних сферах, що не може не пливати і на систему освіти. Остання ж вимагає модернізації як фахової, так і іншомовної підготовки відповідно до вимог сьогодення, викладених у таких документах Ради Європи, як «Загальноєвропейські рекомендації з мовної освіти» (2001) та «Європейське мовне портфоліо» (2002).

Водночас ринкові перетворення висувають досить високі вимоги до власників дипломів про вищу освіту, адже все частіше роботодавці віддають перевагу фахівцям, здатним вільно спілкуватися із зарубіжними колегами. Однак рівень іншомовної компетентності студентів немовних ЗВО залишається досить низьким, рідко досягаючи рівня В1 за шкалою «Загальноєвропейських рекомендацій з мовної освіти» (Bolitho, & Best, 2017, с. 17).

Суперечність між об'єктивною потребою ринку праці у висококваліфікованих фахівцях, здатних здійснювати професійну діяльність у тісній співпраці із зарубіжними колегами, та недостатнім рівнем сформованості їхньої готовності до професійного іншомовного спілкування вимагає зміни підходів до іншомовної підготовки у ЗВО.

Аналіз досліджень і публікацій. Проблема психологічної готовності до діяльності вивчається науковцями з кінця XIX ст., а з середини XX ст. почалося активне дослідження її психолого-педагогічного аспекту. Питання іншомовної підготовки в професійній освіті розглядали І. Бех, С. Ніколаєва, М. Прадівляний, В. Сімонок, О. Гарнопольський, М. Шмир та ін. Проблема формування іншомовної компетентності досліджували О. Вікуліна, Д. Демченко, В. Карташова, С. Кіржнер, Н. Побережна, Н. Попова та ін. Сучасні вимоги до формування готовності студентів немовних ЗВО до професійно орієнтованого іншомовного спілкування аналізували А. Ібатова, Л. Гапоненко, О. Можаровська, О. Тинкалюк, Ж. Рагіна та ін. Однак точки зору дослідників на зазначену проблему різняться. Саме відсутність загальноприйнятого погляду на неї спонукала нас до аналізу сучасного стану її вивчення.

Метою статті є аналіз підходів до вирішення проблеми формування готовності випускників немовних ЗВО до професійно орієнтованого іншомовного спілкування, що є однією з найважливіших у загальній системі фахової підготовки.

Сформульована мета передбачає розв'язання низки конкретних **завдань**: проаналізувати підходи до поняття готовності до діяльності у науковій літературі з психологічної та педагогічної точок зору; відстежити особливості